

HVAD SLAGS MÆND OG KVINDER BURDE I VÆRE?

Biskop H. David Burton

Præsiderende Biskop

CES-foredrag for unge voksne • 2. november 2008 • Brigham Young University

Søster Burton og jeg, sammen med en del af vores familie, deriblandt tre BYU-studerende, en studerende fra Utah State University og en dejlig ven, Crystal Ming, der går til institut på University of Washington, glæder os over at være sammen med jer denne sabbatsaften. Barbara og jeg holder meget af at omgås den opvoksede generation. Vi elsker jeres glæde. Vi elsker jeres trofasthed. Vi elsker jer, for hvad I har opnået i jeres korte liv, og for hvad I endnu vil opnå, når I tjener Herren og hinanden. Vi elsker jer for den dyd og godhed, som ses i jeres ansigter og som følger jeres tilstedeværelse her i aften.

For to uger siden deltog vi i et møde for tempeltjenerne i templet i Nauvoo. De fleste af de vidunderlige mennesker er adskillige generationer ældre end de fleste af jer. Vi følte tilstedeværelsen af en vidunderlig ånd ved den lejlighed i det herlige hus. Vi føler den samme blide ånd, når vi er sammen med jer i aften. Ikke desto mindre virker I lidt skræmmende, når I er samlet i stort antal, både i denne bemærkelsesværdige bygning i det smukke universitetsområde samt mange andre steder overalt i verden via satellit og anden teknologi.

Jeg vil aldrig glemme min første taleoplevelse ved en af Kirkens generalkonferencer. Jeg blev anmodet om at tale i 14 minutter ved mødet søndag formiddag efter præsident Howard W. Hunter. Jeg behøver næppe at sige, at omstændighederne var meget skræmmende for mig. Omkring en uge før generalkonferencen spurgte ældste Russell M. Nelson til, hvordan det gik med min tale. Jeg betroede ældste Nelson, at jeg kæmpede med min forberedelse, og da slog det mig, at den eneste grund til, at han vidste, at jeg skulle tale, var, fordi hans invitation angav, at han skulle tale efter mig. Udstyret med den lille oplysning spurgte jeg frimodigt ældste Nelson, hvordan en så uerfaren person som jeg skulle tale mellem præsident Hunter og ham selv. Han tænkte et kort øjeblik og sagde så med et altid tilstedeværende glimt i sit øje: »Biskop, den eneste grund, jeg kan komme i tanke om, er, at du ved inspiration er blevet anbragt der for

at få os til at se bedre ud.« Jeg blev endnu mere skræmt efter den lille udveksling.

»Vil du nogensinde blive til noget?«

For næsten et halvt århundrede siden, lige før min mission i Australien, var jeg så velsignet at arbejde i ca. fire år i en golfbutik for en usædvanlig skotsk golftræner. Han hed Alex C. McCafferty. Han tilhørte ikke vores tro, og selvom han havde boet blandt sidste dages hellige i mere end 25 år, forstod han ikke rigtigt vores lære eller evangeliet. Han var en fremragende mand at arbejde for, og jeg vil altid være taknemlig for hans gavmildhed og venlighed. Hans tålmodige vejledning i spillets finesser hjalp mig til at få nogle gode placeringer i konkurrencer som ung og har også givet mig mulighed for at nyde et helt liv med golf. Nogle gange kunne hans sprog, indhyllet i en stærk skotsk accent, være ret farverigt. Når mit arbejde ikke imødekom Alex' forventninger, eller hvis jeg begik en fejl med en kunde, ville han med en meget blid, men fast skotsk stemme, udtrykke et kraftudtryk efterfulgt af det samme spørgsmål: »David, min dreng, vil du nogensinde blive til noget?«

Jeg kan stadig huske hans præcise ord, da jeg endelig samlede modet til at informere ham om, at jeg havde accepteret en kaldelse fra Guds profet om at tjene i to år som missionær i Australien, og derfor måtte forlade arbejdet. Ved denne lejlighed kom hans svar før adskillige kraftudtryk og så udtalelsen: »David, min dreng, du vil aldrig blive til noget ved at blafre rundt i verden og tale om religion.«

En dag eller to, før jeg tog af sted på min mission, stoppede jeg for at sige farvel til min gode ven, Alex. Da jeg gav ham hånden og udtrykte min påskønnelse, trak han mig tæt ind til sig og lagde en kuvert i min hånd. Vi havde begge en tåre eller to i øjet, da jeg hurtigt gik ud til min bil. Jeg kørte i adskillige minutter til en park i nærheden, hvor jeg alene med omgivelserne læste hans brev og opdagede, at han havde anbragt en god pengesum for at hjælpe mig med at finansiere min mission.

Omkring et år senere, da jeg tjente i Adelaide i Australien, modtog jeg et brev fra Alex. I brevet stod: »David, min dreng, de siger, at en missionær har brug for et nyt jakkesæt efter et år. Køb dig selv et jakkesæt af den fineste skotske uld for disse penge.«

Nogle få dage efter jeg kom hjem fra Australien, stoppede jeg ved golfbanen for at forny vores bekendtskab. Alex spurgte mig, om jeg var klar til at spille golf. Jeg fortalte ham, at mine dage med seriøs golf var ovre, da jeg havde solgt mine køller og min bil for at afholde udgifterne for min mission, og derudover var det også på tide, at jeg kom i gang med min uddannelse.

Han svarede, først med det sædvanlige kraftudtryk: »David, min dreng, du vil aldrig blive til noget, hvis du ikke spiller golf. Du går lige ind i golfbutikken og tager det sæt køller, du ønsker.«

Jeg gjorde lige netop det, og efter næsten 50 år har jeg stadig de køller. Jeg satte selvfølgelig ikke pris på Alex' farverige sprog, men jeg vil altid være taknemlig for lektierne om ærlighed, integritet og gavmildhed, som jeg lærte, mens jeg arbejdede for ham.

I løbet af årene har jeg ofte tænkt på Alex' spørgsmål: Vil du nogensinde blive til noget? Alex udtrykte på sin egen måde sin ærgrelse over mig. Han satte spørgsmålstegn ved min evne til at følge vejledning, min opmærksomhed for de forhåndenværende opgaver og min arbejdsforpligtelse. Han satte også spørgsmålstegn ved, om jeg havde et ønske om at blive en fremgangsrig, produktiv og bidragende voksen. Jeg har igen og igen tænkt over disse spørgsmål. Jeg må indrømme, at det var gode spørgsmål dengang, og de er stadig gode spørgsmål i dag. Jeg er stadig under udvikling. Jeg har også fundet frem til, at Alex satte spørgsmålstegn ved mit livs bedrifter og ikke så meget mit livs rejse. Hans spørgsmål rejser spørgsmålet: Hvad udgør fremgang i dette liv?

Få kristuslignende egenskaber

Måske et bedre spørgsmål for os at fokusere på er ikke, om vi vil blive til noget og derfor fremgangsrigt i verdens øjne, men snarere spørgsmålet som rejst af Frelseren selv: »Hvad slags mænd [eller kvinder] burde I derfor være?« I mindes, at svaret var, i hans ord: »Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Ne 27:27). Videre tilkendegiver Frelseren: »For det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre« (v. 21).

Hvad slags mænd og kvinder burde I være? I mine overvejelser fortsætter jeg med at spørge: Hvad er egenskaberne ved et kristuslignende liv? Hvad er et passende mønster at bruge for at klare livets udfordringer? Hvad betyder det at være »som jeg er«? Jeg ved ganske vist ikke alt, hvad der forventes, men egenskaber som kærlighed til Gud og medmennesker, medfølelse, eksempel, lydighed, tjeneste og at holde pagterne kan måske være nogle få.

For nylig døde en af vore bekendte og gode ven af vores datter og svigersøn efter en tapper og lang kamp med en hjernetumor. Lige før han døde, sendte en af hans venner et prosadigt til vores vens hustru, hvori han udtrykte sine følelser. Med deres tilladelse vil jeg dele indholdet med jer, ikke på grund af dets litterære fortræffelighed, men snarere på grund af følelserne deri. Det begynder:

»Kære Diane,
Sig venligst tak til Harold
for at have ændret mit liv
og vist mig et eksempel
på præstedømmelederskab,
på at tage sig af hinanden,
på uselvsk, utrættelig tjeneste
og ægte kristuslignende kærlighed.

Fortæl Harold om de mange minder,
som jeg bærer med mig hver dag,
der styrker mig
Og vejleder mig -
minder, som han gav mig,
da jeg tjente sammen med ham ...

Fortæl Harold, hvordan hans eksempel
som en kærlig ægtemand
og venlig far,
som en trofast Herrens tjener
fuld af humor,
fuld af fremsyn,
har givet mig en standard at række ud efter
som har velsignet min egen hustru og børns liv.

Fortæl Harold, at det var en stor ære
at have kendt ham i dette jordiske liv
og at have tjent sammen med ham.

Fortæl Harold om de tårer, jeg fælder,
og om smerten i mit hjerte
ved at vide, at han snart vil vende tilbage
og rapportere.

Fortæl Harold, at jeg elsker ham
for hans venlighed,
hans eksempel
og hans venskab.

Fortæl Harold, at jeg vil savne ham,
men vil ivrigt forberede mig selv
på at frydes sammen med ham igen
i de himmelske gårde hos den højeste Gud.

Fortæl Harold, at jeg vil tjene Herren
af hele mit hjerte, kraft, sind og styrke
i erindring om hans eksempel
og begejstring
og hengivenhed for Herren.

Sig tak
til Harold.«¹

Egenskaberne i »Fortæl Harold« kan også være værd at inkorporere i vores liv. Når dyder såsom eksempel, præstedømmekraft, omsorg for hinanden, tjeneste, kærlighed, kærlig ægtemand og far, venlighed, venskab, hengivenhed og begejstring kan tilskrives os, som de blev til Harold, kan vores liv bestemt også anses for at være kristuslignende, og derfor tilfredsstillende og fremgangsrigt.

Præsident Thomas S. Monson henviser ofte til sin skotske arv og sine oplevelser, hvor han, som dreng, boede i nærheden af sine skotske bedsteforældre, tanter, onkler, fætre og kusiner. Jeg tænker på, hvor mange gange han måske har hørt sætningen: »Tommy, min dreng, vil du nogensinde blive til noget?« Jeg mistænker, at som en dreng med mange interesser, et meget kreativt og fantasifuldt sind og en masse energi, kan han være blevet stillet det spørgsmål mange gange.

Præsident Monsuns liv giver os et mønster at følge i vores egen tilværelse. Det er især sandt i forbindelse med det, jeg kalder hans personlige tjenestegerning. Hans offentlige tjenestegerning er en åben bog, fyldt med fremragende tjeneste i menighed, stav, mission og Kirken. Jeg tvivler på, at der har været nogen i denne uddeling, der har været mere opofrende i alle sine kirkelige opgaver end præsident Thomas S. Monson.

Fra tid til anden får vi et glimt af hans personlige tjenestegerning. At tjene, vise interesse, at række ud og velsigne »den enkelte« samt give opmuntring og trøst er alle integrerede dele af hans personlige tjenestegerning.

For nylig måtte en kær nabo på et kort ophold på et rehabiliteringscenter. Da min hustru, Barbara og jeg besøgte hende, kunne hun ikke vente med at fortælle os, at præsident Monson var kommet forbi til deres nadvermøde.

»Han var så tæt på,« forklarede hun, »at jeg kunne række ud og røre ham.«

Hun var så begejstret over at føle, at Kirkens præsident var interesseret i hende.

Præsident Monson efterlever den tro, han ofte underviser i: »De fem vigtigste ord er – *Jeg er stolt af dig.*« De fire vigtigste er: *Hvad er din mening?* De tre vigtigste er: *Hvis du ønsker.* De to vigtigste er: *Mange tak.* Det mindst vigtige er: *Jeg.*«²

Frelseren brugte ofte lignelser for at undervise i vigtige lektioner. På samme måde elsker præsident Monson at bruge historier for at illustrere sin undervisning. Præsident Eyring, i refleksion over præsident Monsuns brug af historier, sagde, at man kunne tro, at man havde hørt historien før, men hvis man er tålmodig og lytter spændt, vil man opdage, at historierne ikke er de samme, fordi Ånden vil tilskynde en til at modtage budskabet på en anden måde.

En af historierne, han bruger, stammer fra hans dage som diakon. Han og andre medlemmer af hans kvorum havde fået til opgave at være eskimoer i menighedens gadeforestilling. Præsident Monsuns søster spillede rollen som frihedsgudinde. Da hans søster blev voldsomt medtaget af halsbetændelse, frygtede man, at hun ikke ville kunne sige sine replikker, og at forestillingen ville blive forringet. »Eskimoerne« besluttede at gøre noget ved situationen. De mødtes i et værelse i kælderen af deres kirkebygning og knælede i bøn. De søgte Herrens indgribende ånd på vegne af præsident Monsuns søster. På det fastsatte tidspunkt var frihedsgudinden i stand til at sige sine replikker med en tydelig stemme. Præsident Monsuns søster mindes oplevelsen som et af miraklerne i hendes liv og var taknemlig for eskimoerne.

Denne enkle historie minder os om, at præsident Monson altid har været en person med stor tro og bøn. Han bruger disse storslåede gaver til at velsigne manges tilværelse i dag. Han er et eksempel på, hvad slags mænd og kvinder vi burde være – troens og bønnens folk. Bøn er afgørende for vores personlige styrke og overbevisning. Husk Nefis spørgsmål til

sine vantro brødre: »Har I adspurgt Herren? « (1 Ne 15:8). Præsident Monsons liv i tjeneste er et mønster, som vi kunne bruge til at definere og strukturere vores eget liv.

Bed om hjælp til at træffe beslutninger

Mange af jer befinder jer på et stadium i livet, hvor I skal træffe beslutninger, som vil forme jeres jordiske liv, så vel som jeres evige liv. Nogle af jer er i gang med at træffe beslutninger om jeres uddannelse.

Andre overvejer at tage på mission. Mange gør sig anstrengelser for at bestemme sig til en karriere eller et livsværk. Måske forsøger nogle af jer at beslutte, om han eller hun er den rette person som jeres evige partner. Disse beslutninger er meget nemmere, hvis I tager Herren med i bøn.

Nogle få af jer kæmper måske med synd og forsøger at beslutte, om I ønsker at blive rensset af Jesu Kristi forsonende kraft. Nogle vakler måske i deres vidnesbyrd om evangeliet og forsøger at afgøre, hvad der kan gøres for at ændre retning. Beslutninger om disse og andre vigtige anliggende vil få en stor indvirkning på, hvad slags mænd og kvinder I vil være, og hvad I vil opnå i jeres tilværelse, eller for at bruge min ven Alex' ord, hvad vil I blive til.

Livets vigtigste og livsformende beslutninger er som regel meget svære at træffe. Der er altid de små »hvis,« »og« eller »men«, som synes at komplicere og udsætte svaret. Jeg har ofte ønsket, der var en magisk pille, der ville få os til at træffe den optimale beslutning. Men uden den pille, må jeg så give et forslag som hjælp i jeres beslutningsproces? Søg vor himmelske Faders deltagelse gennem ydmyg bøn og hav så tro og beslutsomhed til at følge hans råd overdraget ved Helligånden. Herren beder om, at vi gennemtænker tingene i vores sind og derpå adspørger ham. Han lover: »Jeg [vil] bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt« (L&P 9:8). Den slags mænd og kvinder, som I vil blive, vil øges, når I lytter og adlyder den stille, sagte røst. Husk, at en del af at lytte er at »føle, at det er rigtigt.«

I USA er endnu en baseballsæson afsluttet. Sæsonen er slut og en ny vinder er blevet kåret. For over 50 år siden spillede en meget dygtig idrætsudøver, left field for Boston Red Sox. Hans karriere i baseball blev afbrudt ved to forskellige lejligheder af militærtjeneste som jagerpilot. Medierne omtalte ham som »Splendid Splinter« fordi han var meget tynd,

men meget god til at ramme bolden. Hans største sportsbedrift er, at han var den sidste ligaspiller, der havde et battinggennemsnit over 0,4 i en sæson. Det betyder at han mindst kom til første base, fordi han ramte bolden mere end fire gange ud af ti, når han skulle slå. Ingen har været i stand til at kopiere hans bedrift i de sidste 50 år. Spillerens navn var Ted Williams.

Mange år efter at Ted havde afsluttet sin baseballkarriere, lærte offentligheden noget meget interessant om ham – det viste sig, at hans syn var bedre end 20/20. Og med dette fortræffelige og usædvanlige syn havde Ted en lille fordel, idet han kunne se bolden lidt bedre end andre spillere og havde yderligere et mikrosekund til at beslutte, om han skulle svinge battet. Han kunne se, om bolden skruede eller om bolden buede ind eller ud af strikezonen.

Vi, som er blevet døbt, og som har modtaget Helligåndsgaven som en konstant ledsager, har også en fordel, når det kommer til at træffe svære beslutninger. Ligesom det vigtige i hussalg er beskrevet som »beliggenheden, beliggenheden, beliggenheden« er fordelene ved Helligånden at lytte, lytte, lytte!

Mist ikke modet

Jeg bekymrer mig sommetider og bliver en smule flov over, at min generation har bebyrdet jeres generation med problemer og udfordringer, som vi skulle have løst. Selvom der er sket store fremskridt for at gøre livet bedre, længere, tryggere og mere tilfredsstillende, er der stadig meget at klage over med hensyn til grådighed, indbyrdes forhold og miljø blot for at nævne nogle få. Vi møder den usikkerhed, der opstår i de urolige tider, vi befinder os i. Man kunne meget nemt blive modløs og måske endda en smule deprimeret, når vi tænker på rækken af mulige indvirkninger. Usikkerheden ved arbejdsmarkedet koblet sammen med et betydeligt økonomisk sammenbrud forøger uroen i vore dage. Nationer fortsætter med at kæmpe mod hinanden.

På trods af alt dette, mine unge venner, behøver vi ikke frygte eller tage imod råd fra vores frygt. Skrifterne minder os om, at hvis vi er *beredte*, hvis vi er *lydige*, og hvis vi er *medlemmer* af Herrens kirke, behøver vi ikke frygte, hvad fremtiden indeholder. »De retfærdige [behøver] ikke at frygte« (1 Ne 22:22; se også Alma 1:4; L&P 10:55). Hvad slags mænd og kvinder vi vil være, vil være påvirket af, hvor godt vi

håndterer livets frygtindgydende og uforudsete aspekter. Når I indser, at det virkelige liv er sammensat af kampe, problemer, fejltagelser, muligheder og lektier, så husk det gamle kinesiske ordsprog: »Ædelstenen kan ikke blive blank uden gnidning, ej heller mennesket fuldkommet uden prøvelser.« Eller som med Herrens ord: »For det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11).

På trods af verdens usikkerhed og ufuldkommenhed, er der så meget at være taknemlig og begejstret for. Jeg er optimist. Jeg er blevet af den overbevisning, at 2008 er det mest spændende tidspunkt i verdenshistorien at være i live og at have den overjordiske velsignelse, at have Jesu Kristi evangeliums fylde tilgængeligt for os. Det risler mig ned ad ryggen, når jeg ser måden, hvorpå evangeliet bliver etableret i vor himmelske Faders børns hjerte og sind rundt omkring på denne klode.

Jeg formoder at kun få, om end nogen af jer ved, hvad der sker i Kirkens hovedsæde den første fredag i december hvert år. Det er den dag, der traditionelt er sat af til Rådet, der forvalter tiende, som befalet af Herren i afsnit 120 i Lære og Pagter. Under ledelse af Det Første Præsidentskab, De Tolvs Kvorum og Det præsiderende Biskopråd mødes alle for at afgøre, hvordan Kirkens ressourcer skal bruges det kommende år. Det er spændende at se, hvad der kommer ud af det møde. Det er spændende at se de mange nye kirkebygninger, der er bemyndiget, og som bliver opført. Antallet af nye templer fortsætter med at vokse. Biskopper over hele verden får tildelt ressourcerne til at finde frem til og hjælpe de fattige. Missionærer i over 350 missioner får økonomisk støtte. Projekter for at fremskynde tempeltjenesten bliver godkendt. Kapital sættes til side for at gøre de nemmere at få en højere uddannelse og religiøs undervisning. Herrens værk marcherer frem for at nå dets profetiske skæbne.

Jeg fatter mod, når jeg tænker på profeten Josephs store udtalelse om tro: »Ingen uheilig hånd kan standse dette værks fremgang.«³ Er det ikke spændende at erkende, at I og jeg vil have mulighed for at være i forgrunden af dette mirakel, som er forudbestemt til at indtræffe? Hvad slags mænd og kvinder I vil være, vil delvis være en funktion af jeres hengivenhed og hjælp til fremme af hans rige. Sammen med offervilje kræves stor selvdisciplin. Jim Rohn, en kendt og motiverende taler, siger: »Disciplin er broen mellem mål og resultat.«⁴

Jeg elsker hellig musik, især motivationssalmer eller lovsange. En sådan salme, som vi ofte synger, er: »Kom, lad os igen.« Teksten blev skrevet i 1700-tallet af Charles Wesley. Musikken er komponeret af James Lucas. Det fremragende kor fra Utah State University Institute vil synge denne smukke salme for os denne aften. Sidste dages hellige mødes ved nadvermøder, møder og andre omgivelser for at synge, bede og forny pagter og forpligtelse, så vel som at opmuntre hinanden. Vi får en gensidig fornyelse, når vi mødes sammen. Musik spiller en vigtig rolle i denne proces. Den kan lindre vores sjæl og gøre vores ånd følsom over for himmelske ting. Herren har mindet os om, at »de retfærdiges sang er som en bøn til mig« (se L&P 25:12). Bemærk lyrikken i denne salme om opmuntring:

Kom, lad os igen uforsagt stræbe frem,
ej mer stille stå.

I vort himmelske hjem til vort mål vi skal nå.
Søg nu Herren vor Gud, lad os lyde hans bud,
og talentet til gavn
lad os bruge med visdom og ære hans navn.

Vort liv som en drøm og vor tid som en strøm
ret snarlig de fly,
og forsvinde i hast som den flygtende sky.
Ser vi »pilen« på fart, da i fremtiden snart
ser vi tusind års fred.

Det på ny os opmuntrer til udholdenhed.

Den dag siger hver, når sin Konge han ser:
»Se!« Sejren jeg vandt,
jeg har gjort al min id, selv før tiden oprandt.
Må hver sjæl, som ham tror, få det trøstende ord:
»Du var trofast på jord,
kom nu ind til min fest og tag del ved mit bord.«⁵

Det opmuntrende budskab i denne salme er tydelig. Den foreslår at i vores søgen efter at blive, som Frelseren foreslog, »som jeg er« må vi ofte forny vores begejstring og aldrig holde inde med at gøre godt, indtil Mesteren viser sig. Hvis vi udsætter, vil tiden gå og det flygtige øjeblik vil for altid være væk. Den dag han kommer, vil hver eneste af os ønske at rapportere: »Se! Sejren jeg vandt, jeg har gjort al min id, selv før tiden oprandt.« Og herlig vil følelsen være, når vi som svar hører: »Du var trofast på jord, kom nu ind til min fest og tag del ved mit bord.« Dette kan blive vores lod, hvis vores mål er at blive den slags mænd og kvinder som den store »Jeg er« foreslår, vi bliver.

Medlemmer af vores kirke bliver ofte gransket og holdt op mod højere standarder end vore venner fra andre trossamfund. Har I bemærket, at når medierne rapporterer om nyheder, griber de ofte til overskrifter som »Mormon-biskop begår ...; Tidligere SDH-missionær involveret i ...; Mormon-mor anklaget for ...«? Hvad vi gør i vores anonymitet, er lige så vigtigt, som når vi optræder offentligt. Ofte er der øjne, der holder øje med os fra mange usete og fordelagtige stillinger. På mange måde lever i et glashus.

For et par måneder siden reparerede jeg et ødelagt vandør. Under processen blev mit tøj vådt og mudret, og mine arme var smurt ind i smørelse. Jeg opdagede, at jeg manglede en lille reservedel for at kunne reparere røret, så i stedet for at bruge tid på at vaske mig, hoppede jeg i bilen og kørte til Home Depot. Da jeg omhyggeligt undersøgte rækken af reservedele for at sikre, at jeg købte den rigtige størrelse med den rigtige skruegang, kom en mand, som jeg ikke kendte, gående ned ad gangen og gik forbi bag mig. Da han var gået lidt forbi mig, hørte jeg ham sige: »Jeg synes ikke, at det ligner den præsiderende biskop.« Jeg var usigelig forlegen, fordi jeg havde undladt at leve op til den standard, som forventedes af mig. Denne gang spørger jeg kritisk mig selv: »David, min dreng, vil du nogensinde lære det?«

Fokuser på det vigtigste

Ambitioner og hårdt arbejde er vigtige ingredienser i at opnå værdige mål. I er en meget lovende generation. I er blevet begavet med mange Gudgivne gaver. I er kloge og intelligente. De af jer, der bruger jeres intelligens til at opnå gode mål, er bestemt til at blive fremgangsrig. De af jer, som er intelligente, målorienteret og ambitiøse vil sandsynligvis blive den slags mænd og kvinder, som vor himmelske Fader stoler på vil fremme hans rige.

Ved slutningen af min mission blev verdensmesterskabet i golf afholdt på Royal Melbourne golfbane i Melbourne i Australien, og amatørgolfspillere fik mulighed for at spille med en professionel i øverunderne før turneringen. På den sidste dag i min mission havde jeg mulighed for at deltage i denne øverunde, selvom jeg ikke skal kede jer med detaljerne i, hvordan det skete. Da det var min tur til at trække navnet fra hatten på den professionelle spiller, som jeg skulle spille med, trak jeg navnet Arnold Palmer. Tal lige om skræk i forbindelse med at tale ved generalkonferencen! Det var blot en lille skræk i

forhold til den skræk jeg følte, da jeg så, »Arnold Palmer« på min seddel. Jeg havde selvfølgelig ikke haft en golfkølle i mine hænder i over to år, og jeg var, sagt med nutidigt sprog, fuldstændig ødelagt af stress!

Jeg husker ikke meget fra golfkunden bortset fra, at jeg spillede meget dårligt. Vi slog vores første slag på det 17. hul. Vi gik nogle få skridt, jeg slog mit andet slag og kort derefter mit tredje, før vi endelig nåede frem til hr. Palmers kugle. Den unge australier, der var caddie for hr. Palmer, forsøgte ihærdigt at behage ham. Jeg overhørte caddien fortælle hr. Palmer, at terrænet til venstre skrånede, og der var et skjult og bugtende vandløb. Han sagde så, at græsset til højre havde fået lov til at gro højt, og det var meget svært at slå køllen igennem det.

Hr. Palmer anbragte sin kølle i tasken, og stille men bestemt sagde han til den unge caddie: »Forstyr ikke mit sind med, hvad der er ude til højre, og jeg er ikke forfærdelig interesseret i, hvad der er til venstre. Den eneste oplysning, jeg ønsker fra dig, er den præcise afstand fra denne bold til flaget på greenen.«

Det var en stærk og lærerig oplevelse for mig. Jeg indså pludselig det afgørende i at fokusere på, hvad der er vigtigt, og ikke blive distraheret af, hvad der var til venstre eller til højre. Fokus er så afgørende for at nå vore mål. For mange af os bekymrer os om, hvad der er til højre, og hvad der er til venstre, og mister det rette fokus på det vigtigste formål, som er lige i midten. Når vi mister fokus på det rette, er det vanskeligt at blive den »slags mænd og kvinder«, som vi desperat ønsker at blive. Husk i denne bestræbelse, at Herren har lovet: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Jeg beder til, at vi altid i vores liv vil fokusere på de vigtigste sager. Jeg vidner om, at vi er i Herrens ærinde. Vi er velsignede, at vi bliver ledt af levende profeter. Jeg har været velsignet at have tjent under ledelse af fire profeter i denne uddeling. Jeg tror, at jeg ved noget om profeter, og jeg vidner om, at Thomas S. Monson er en Guds profet i ordets bogstavelige forstand.

Jeg ved, at vi har en kærlig og levende himmelsk Fader. Vi er hans sønner og døtre. Jeg er taknemlig for hans Enbårne Søn, der er vor Frelser, der sonede for vore synder. Til alle jer, der føler jer fortabt eller føler, at I er blottet for håb, eller at synd har svækket

jeres fremgang, bærer jeg vidnesbyrd om, at hans forsoning er tilgængelig og hans kærlighed varer evigt. Jeg ved, at Joseph Smith var genoprettelsens profet.

Jeg bruger denne mulighed på at nedkalde himlens velsignelser på hver eneste af jer. Denne velsignelse nedbeder jeg, så I må være lydhøre og beslutte at være den slags mænd og kvinder, som vor himmelske Fader ønsker, at I må være, og jeg gør det med den myndighed, jeg besidder, og i Jesu Kristi, vor Frelsers og Forlørsers navn. Amen.

NOTER

1. Christian Weibell til Diane Lefrandt, personlig korrespondance; brugt med tilladelse.
2. Oprindeligt fra Robert Woodruff; se Thomas S. Monson, *Den danske Stjerne*, jan. 1988, s. 62-64).
3. *History of the Church*, 4:540.
4. Jim Rohn, *The Treasury of Quotes*, 2001, s. 40.
5. *SDH sange*, nr. 279.